

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobce: **Z. D.**

bytem

zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická
15, 184 00 Praha 8,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Jihomoravského kraje

se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2017, č. j.: JMK 121556/2017, sp. zn. S-
JMK 94489/2017/OD/VW

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy ze dne 22. 8. 2017, č. j. JMK 121556/2017, sp. zn. S-JMK 94489/2017/OD/VW (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 5. 2017, č. j. OD/61374/2015. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto, že žalobce jako provozovatel vozidla r. z.: v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. Automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, bylo zjištěno, že dne 25. 7. 2015 v 18:31 hod. v obci Židlochovice, Žerotínovo náb., sil. II/425 v km 7,6 blíže neustanovený řidič vozidla r. z. překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 60 km/h, resp. 57 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. a ke spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. V daném případě tak došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Zato se mu dle § 125f odst. 3 ve spojení s ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu ukládá pokuta ve výši 1.500 Kč.
2. První žalobní námitka uvádí, že došlo k absenci konstatování viny. Žalobce tvrdí, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť správní orgán nevyslovil výrokem rozhodnutí vinu žalobce. Pouze konstatoval, že žalobce jako provozovatel vozidla nesplnil určitou povinnost vyplývající z právního předpisu, a že v daném případě došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán tedy nevyslovil vinu žalobce, což je v rozporu s § 93 odst. 1 písm. c) nového zákona o přestupcích. Dle § 68 odst. 2 správního řádu, *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.*
3. I pokud by na uvedené řízení nedopadal nový zákon o přestupcích, platila by úprava náležitostí výroku rozhodnutí dle správního řádu. Správní řád přitom stanoví, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení. Předmětem řízení byla otázka, zda žalobce spáchal správní delikt. Jde o správní trestání, přičemž trestat lze toliko vyslovením viny. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8As 17/2017-121. S odkazem na

uvedené by dle žalobce bylo nutné vycházet nikoliv pouze z obecné úpravy výroku rozhodnutí obsažené ve správním řádu, která nedokáže postihnout veškerá specifika správního trestání, s ohledem na obecnost správního řádu a jeho aplikaci i v řízeních nikoli sankční povahy, a je nutné vycházet i z předpisů správního trestání. Jednotlivá specifika procesu o správním deliktu provozovatele vozidla, jakož i jeho skutková podstata, jsou upraveny v silničním zákoně (§ 125f a násl.). Ten však o náležitostech výroku nepojednává, proto nezbyvá, než ke zjištění, jaké náležitosti musí obsahovat v případě správního trestání výrok rozhodnutí, vycházet ze zákona o přestupcích, toho času účinného (zákon č. 200/1990 Sb.). Samotná náležitost znějící jako „řešení otázky, která je předmětem řízení“, je totiž velmi obecně a neurčitě definována a ke způsobu řešení otázky, která je předmětem řízení o správním trestání, je nutné vycházet z právního předpisu, který způsob řešení této otázky konkrétně stanoví. Dle § 77 zákona o přestupcích, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu, *Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

4. Je tedy zřejmé, že jak dle starého, tak dle nového zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí obsahovat vyslovení viny. Výrok, který neobsahuje vyslovení viny, není srozumitelný.
5. Další žalobní námitka dle žalobce je, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Žalobce uvedl, že ze správních rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (dále též „automat“). Správní orgán se nijak nezabýval tím, co to automat je, resp. jaké znaky musí určitá věc mít, aby se jednalo o automat. Otázka, zda použitý rychloměr je autematem, je přitom zásadní, neboť se jedná o podmínku odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) s. z. Z tohoto důvodu by výše položené otázky měly být správním orgánem v odůvodnění jeho rozhodnutí přesvědčivě zodpovězeny. Jelikož tomu tak není, je rozhodnutí I. stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
6. Další žalobní námitka je neexistence „správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“. Žalobce zastává názor, že rozhodnutí, kterým byl uznán vinným ze „správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“ je nezákonné pro jeho neexistenci. V době rozhodování správního orgánu I. stupně vskutku existoval správní delikt provozovatele vozidla. Ten však s novelou silničního zákona č. 183/2017 Sb. přestal existovat. Nahrazen byl přestupkem provozovatele vozidla. Pro posouzení důvodnosti této žalobní námitky není relevantní posuzovat, zda žalobce mohl být uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla, podstatné je pouze to, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala, byla zrušena. Jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce, žalovaný měl proto dle názoru žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, neboť

žalobce nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, když správní delikt provozovatele vozidla již neexistoval. Žalobce přitom zastává názor, že je možné jej za identické jednání postihnout přestupkem provozovatele vozidla, přičemž tato skutková podstata je pro žalobce výhodnější, neboť zatímco odpovědnost za spáchaný správní delikt provozovatele vozidla zaniká po čtyřech letech (jedná se o výjimku dle § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích), odpovědnost za přestupek zanikla po roce, nejdéle však po třech letech (§ 30 a násl. nového zákona o přestupcích). Zároveň má v řízení o přestupku žalobce širší práva (např. konání ústního jednání na žádost žalobce). Žalobce zdůrazňuje, že posouzení, zda je jeho protiprávní jednání možné subsumovat pod skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 silničního zákona, náleží správním orgánům v dalším řízení.

7. Třetí žalobní námitkou je pak otázka zavinění. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod platí: *„Trestnost činů se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější“*.
8. Podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) platí: *„Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější“*. Tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017.
9. Podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona pak platí: *„K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění“*.
10. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
11. Dále pak žalobce namítal, že při stanovení sankce ve výroku rozhodnutí nebylo uvedeno přesně ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, proto dle žalobce správní orgán rozhodoval o sankce nezákonně. Správní orgán při rozhodování o sankce zohlednil pouze ust. § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona (plus příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení). Dle názoru žalobce tak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. Ve věci bylo pravomocně rozhodnuto dne 23. 8. 2017. Dne 1. 7. 2017, tedy dříve však nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o přestupcích, jehož § 2 odst. 6, *Pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje*. Dnem, kdy bylo o

přestupku rozhodnuto, je den, ke kterému rozhodnutí nabylo právní moci (opačný výklad by znamenal, že správní orgán smí ukládat i takové druhy trestů, které není možné uložit ke dni právní moci rozhodnutí, bylo-li možné je uložit dříve v průběhu řízení; takový výklad by byl zjevně absurdní, v přímém rozporu s koncepcí trestního práva i správního trestání). Žalobce tak není schopen přezkoumat, zda dle ke dni právní moci účinného právního předpisu vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu. Ve výroku rozhodnutí absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, dle kterého bylo rozhodnuto, resp. dle kterého byla uložena pokuta. Takové rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti. Správní orgán tedy ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankci rozhodoval. Z rozhodnutí nelze seznat, zda uložená sankce ve výši 1.500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možno uložit sankci v takové výši. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu, pokutu. Není totiž rozhodné, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni spáchání přestupku, rozhodné je, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni právní moci rozhodnutí. Správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl právní ustanovení, dle kterých rozhodoval.

12. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.
13. Správní orgán byl dále dle žalobce povinen zohlednit ust. § 44 nového zákona o přestupcích ve vztahu k rozhodování o sankci, a byl povinen s přihlédnutím k existenci tohoto ustanovení rozhodovat. Správní orgán však rozhodoval tak, jakoby ust. § 44 nového zákona o přestupcích vůbec neexistovalo. Je přitom ryze spekulativní úvahou, zda v případě, že by správní orgán přihlédl k § 44 nového zákona o přestupcích, uložil sankci nižší; tato úvahu tudíž náleží do diskrece správního orgánu. Správní orgán však tuto správní úvahu neprovedl, a žalobce, ani soud nemohou tuto nahrazovat. Žalobce je však přesvědčen, že pokud by správní orgán přihlédl k existenci § 44 nového zákona o přestupcích a rozhodoval s ohledem na jeho existenci, uložil by sankci pod spodní hranicí zákona stanoveného rozmezí. Ostatně, proti žalobci nebylo zahájeno žádné další správní řízení pro obdobné porušení právních povinností, a tedy lze usuzovat, že i samotné projednání věci mělo potřebný výchovný účinek. Ve věci přitom nebyla zjištěna jediná přítěžující okolnost, a proto není *a priori* možné vyloučit závěr, že i sankce v nižší výši, než je zákonem stanovené rozmezí, by mohla vést k důvodnému očekávání, že postačí k nápravě pachatele. To, zda by taková sankce snižená pod zákonou hranici, postačovala k nápravě pachatele, však spadá do diskrece správního orgánu. Je ryze na správním orgánu, aby takovou úvahu provedl; správní orgán takovou úvahu neprovedl, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
14. Další žalobní námitka žalobce je, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť odpovědnost za spáchaný správní delikt zanikla.
15. Dle § 125e odst. 1 silničního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení*

do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

16. Z citované právní normy lze dovozovat, že správní orgán má k zahájení řízení lhůtu dvou let. Tato počala běžet dnem, kdy se správní orgán o protiprávním jednání dozvěděl. Z odůvodnění rozhodnutí nelze seznat, kdy se správní orgán o protiprávním jednání dozvěděl. S ohledem na skutečnost, že k protiprávnímu jednání mělo dojít dne 25. 7. 2015 a správní řízení bylo zahájeno dne 12. 2. 2016, lze dovozovat, že dvouletá lhůta byla zcela logicky splněna.
17. V průběhu správního řízení však došlo ke změně právního předpisu. Dne 1. 7. 2017 nabyla účinnosti novela silničního zákona č. 183/2017 Sb., kterou došlo ke zrušení ust. § 125e odst. 3 silničního zákona, kterým byly prekluzivní doby normovány.
18. Dle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový zákon o přestupcích“) Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona.
19. Z tohoto důvodu bylo nutné subsidiárně vycházet z nového zákona o přestupcích a užít na projednávanou věc jeho ustanovení.
20. Dle § 29 písm. a) nového zákona o přestupcích, *Odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.*
21. Dle § 30 nového zákon o přestupcích, *Promlčecí doba činí 1 rok.*
22. Dle § 31 odst. 1 nového zákona o přestupcích, *Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.*
23. Dle § 32 odst. 2 nového zákona o přestupcích se *Promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku.* V takovém případě počíná plynout promlčecí doba nová (§ 32 odst. 2 nového zákona o přestupcích).
24. Řízení bylo zahájeno dne 12. 2. 2016. To znamená, že ode dne 12. 2. 2016 měl správní orgán jednoletou lhůtu k projednání správního deliktu. Ta skončila dne 13. 2. 2017, kdy za spáchaný správní delikt zanikla odpovědnost. Rozhodnutí vadné dne 11. 5. 2017 tak bylo vydáno až po zániku odpovědnosti za správní delikt.
25. Dle přechodných ustanovení nového zákona o přestupcích, vyjádřených v § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích, *Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*

26. Dle nového zákona o přestupcích došlo k zániku odpovědnosti za spáchaný přestupek s ohledem na nutnost aplikace prekluzivní doby v něm vyjádřené. Jde tedy nepochybně o pro žalobce příznivější situaci.
27. Dle § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích, *Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
28. Citované ustanovení zákona tedy do jisté míry vyvrací argumentaci žalobce. Dle názoru žalobce však není možné z předchozích ustanovení vycházet, neboť právní norma obsažená v § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích je protiústavní.
29. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, *Trestnost činů se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*
30. Právě proto, že ust. § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích se vztahuje k posouzení trestnosti protiprávního jednání, je nutno na takové ustanovení právního předpisu hledět jako na protiústavní, neboť stanoví-li právní norma ústavního zákona, že trestnost činu se posuzuje dle pozdějšího zákona, je-li pro pachatele příznivější, není možné vyloučit toto pravidlo „pouhým“ zákonem (tj. protiústavním předpisem).
31. Druhým důvodem, pro který je dle názoru žalobce nutné vycházet z prekluzivních lhůt stanovených v § 30 nového zákona o přestupcích je, že jednání žalobce bylo dříve kvalifikováno jako správní delikt provozovatele vozidla. Na správní delikt provozovatele vozidla se vztahovala úprava prekluzivních lhůt dle § 125e odst. 3 silničního zákona, toho času účinného.
32. V průběhu řízení však nabyla účinnosti novela silničního zákona č. 183/2017, kterou byla zavedena skutková podstata přestupku provozovatele vozidla, postihující identické protiprávní jednání. Na přestupek provozovatele vozidla se vztahuje úprava prekluzivních lhůt dle § 30 nového zákona o přestupcích.
33. Existují tedy dvě odlišné skutkové podstaty – skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a skutková podstata přestupku provozovatele vozidla. Každá z těchto skutkových podstat disponuje vlastní úpravou prekluzivních lhůt, přičemž pro žalobce, jakožto pachatele, je příznivější, aby byl postižen za přestupek provozovatele vozidla, neboť prekluzivní lhůty, které se na tento váží, jsou pro něj příznivější.
34. Právě z tohoto důvodu nelze zvažovat prekluzivní lhůty správního deliktu provozovatele vozidla, neboť žalobce měl být postižen za odlišnou skutkovou

podstatu, a sice skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla, na nějž se vztahuje úprava prekluzivní lhůty dle § 30 nového zákona o přestupcích. Žalobce měl přitom právo, v souladu s § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích, být potrestán za takový přestupek (delikt), který je pro něj příznivější. S ohledem na skutečnost, že bylo-li by jednání žalobce kvalifikováno jako „přestupek provozovatele vozidla“, byla by věc nepochybně promlčena, jednalo by se o pro žalobce příznivější skutkovou podstatu. Žalobce tedy měl být potrestán za „přestupek provozovatele vozidla“, na který jsou aplikovány prekluzivní lhůty dle § 30 nového zákona o přestupcích, a tedy odpovědnost žalobce zanikla.

35. Třetím důvodem je, že silniční zákon nestanovil žádnou lhůtu k projednání věci. Silniční zákon stanovil dvouletou subjektivní lhůtu k zahájení řízení a čtyřletou objektivní lhůtu k zahájení řízení. Proto žalobce zastává názor, že na věc bylo nutné aplikovat ustanovení o prekluzi dle nového zákona o přestupcích a hledět na skutek jako na promlčený ke dni 13. 2. 2017. Ostatně, správní orgán měl, s ohledem na skutečnost, že ke dni rozhodování žalovaného nadále neexistovala v platném právním řádu skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, na posuzované protiprávní jednání hledět jako na přestupek provozovatele vozidla, a vycházet proto z úpravy prekluzivních dob dle nového zákona o přestupcích. Ust. § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích by pak ani nebylo relevantní posuzovat, neboť by správní orgán neposuzoval správní delikt provozovatele vozidla, jeho prekluzivní lhůty byly upraveny v silničním zákoně, ale přestupek provozovatele vozidla, tj. jiný typ deliktu, jehož prekluzivní lhůty jsou upraveny v novém zákoně o přestupcích.
36. Další žalobní námitkou žalobce je to, že žalobce, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to např. pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Dopravní značka IP31 a měření rychlosti (značka označující začátek úseku měření rychlosti jízdy obecní policií) a dopravní značka IP31B konec měření rychlosti (značka označující konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií) ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, účinné ode dne 1. 1. 2016 neslouží k označení úsekového měření rychlosti, ale ke stacionárnímu měření rychlosti vozidel. Na počátku obce není dopravní značka, a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografovány při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti. Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel vjíždějících do obce a z obce vyjíždějících. Neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v České republice úsekové měření rychlosti. Jsou pořizovány i obrazové záznamy vozidel zpravidla místních obyvatel, které do obce přijedou, aniž by ten den z obce vyjížděli a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, které z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemůže omluvit porušení práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel. Proto žalobce zastává názor,

že důkaz fotografiemi je důkaz získaný v rozporu s právem, a jako takový je nepřijatelný.

37. Dále pak žalobce uvedl, že moc výkonná uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází ze zásady „lépe, když bude potrestán někdo, byť nevinný, než nikdo“. To je přitom v přímém rozporu s tím, co judikuje Ústavní soud a Nejvyšší správní soud (např. rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2As 46/2005-55).
38. Český právní řád je totiž postaven na principu subjektivní odpovědnosti, a tedy není přípustné, aby za protiprávní jednání třetí osoby odpovídala osoba, která se ničeho nedopustila, která nic nezanedbala.
39. Žalobce tedy namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
40. Ust. § 10 odst. 3 silničního zákona rovněž zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.
41. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno).
42. Fakticky absolutní odpovědnost provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
43. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a *per analogiam* i trestání správního, presumpci nevinny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.
44. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ust. § 10 odst. 3 silničního zákona. Má proto za to, že aplikací ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

45. Poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal návrh na zrušení patřičných ustanovení silničního zákona k Ústavnímu soudu ČR. Dále pak žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí nebyl určen směr jízdy. To sice samo o sobě zpravidla není vadou, pro kterou by muselo být rozhodnutí zrušeno soudem, avšak zároveň platí, že místo protiprávního jednání musí být určeno dostatečně určitě; míra určitosti je přitom odvislá i od otázek, které v řízení vyvstanou, popř. námitek, které účastník řízení v průběhu řízení vznese.
46. V posuzované věci přitom žalobce tvrdí, že směr jízdy je zcela zásadním údajem, neboť v každém směru jízdy platí odlišná úprava nejvyšší povolené rychlosti, kdy zatímco v jednom, směru platí obecnou právní úpravou stanovená rychlost 50 km/h za nejvyšší dovolenou rychlost jízdy, v druhém směru, patrně z důvodu výjezdu z obce a absence chodníku po straně, je rychlost dopravní značkou zvýšena.
47. Tvrzení žalobce nebyla žalovaným nijak vyvrácena. Žalovaný pouze konstatoval, že vymezení místa protiprávního jednání i bez určení směru jízdy je dostatečné, protože dle § 18 odst. 4 silničního zákona se v obci smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Takové tvrzení žalovaného však nijak nevyvrací námitku žalobce, že v jednom směru jízdy, tj. ve směru jízdy, ve kterém jel žalobce, je rychlost jízdy zvýšena dopravní značkou, v souladu s § 18 odst. 7 silničního zákona. Jen stěží lze tvrzení, dle kterého v jednom směru platí rychlost jízdy stanovená obecnou právní úpravou, a v opačném směru platí rychlost jízdy stanovená dopravní značkou, vyvracet tvrzením, že dle obecné právní úpravy se v obci smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Takovou právní normu lze aplikovat pouze na jeden ze směrů jízdy, nikoliv na opačný, kde je rychlost upravena dopravní značkou, což žalovaný nezpochybnil.
48. Žalobce přitom tvrdil, že ve směru jízdy jeho vozidla je umístěna dopravní značka umožňující jet rychlostí nejvýše 70 km/h, a ke svému tvrzení navrhl provést důkaz ohledáním místa.
49. Žalovaný tedy nevypořádal řádně odvolací námitku; zároveň nebylo dostatečně určité vymezeno místo protiprávního jednání, když v tomto konkrétním případě bylo rozdílu, zda byla rychlost vozidla žalobce měřena ve směru k centru obce, nebo od centra obce. Žalobce akceptuje, že za standardních okolností by bylo takové vymezení místa protiprávního jednání správním orgánem dostatečné; nemůže tomu tak ovšem být v případě, kdy v průběhu řízení vznikla pochybnost, tj. nikoli zcela nemyslitelná možnost, že v jednom ze směrů jízdy platí odlišná úprava nejvyšší dovolené rychlosti. Specifikace místa protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí tak není dostatečná.
50. Dále pak uvedl, že namítá, že správní orgán postupoval v rozporu s právem, když výzvu k úhradě určené částky, která musí obligatorně předcházet zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, stanovil v rozporu s § 125h odst. 1 silničního zákona, neboť její výše byla nedůvodně vysoká, v rozporu s ustálenou praxí úřadu. Navrhl též provedení důkazu k prokázání svého tvrzení. Žalovaný

pouze konstatoval, že správní orgán stanovuje částku ve stejné výši, jako v blokovém řízení a v obdobných případech je správním orgánem stanovena částka stejná.

51. Takové tvrzení žalovaného je nepřezkoumatelné. Žalobce totiž tvrdil, že správní orgán stanovil určenou částku v rozporu s dosavadní praxí, v rozporu s částkami, které jsou dle ustálené rozhodovací praxe v případě obdobného porušení právních předpisů ukládány blokově. Navrhl důkaz k prokázání svého tvrzení. Pokud žalovaný chtěl konstatovat, že v obdobných případech je stanovena stejná určená částka, musel toto své tvrzení nějak podložit. Ať již analýzou rozhodovací praxe správního orgánu, odkazem na statistiky, nebo znalostí ze své úřední činnosti. Žalovaný však své tvrzení nijak nepodložil. Tvrzení žalovaného je zcela neověřitelné, ničím nepodložené. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
52. Rozhodnutí je tedy vadné pro existenci opominutého důkazu, kdy žalovaný neprovedl žalobcem navržený důkaz, ani přesvědčivě neodůvodnil, proč jej neprovedl, a pro existenci nepřezkoumatelného tvrzení žalovaného, dle kterého byla určená částka stanovena ve stejné výši, ve které správní orgán I. stupně v obdobných případech určené částky stanoví, resp. ukládá blokové pokuty.
53. Poslední žalobní námitkou žalobce je jeho nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v jeho věci bylo publikováno na internetových stránkách NSS způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně iniciály žalobce. Žalobce má právo na ochranu soukromí, zvláště pokud se jedná o soudní projednání jeho věci mající charakter řízení o trestním obvinění. Obdobně žalobce a jeho právní zástupce Mgr. Václav Voříšek, advokát tímto nedávají souhlas se zveřejněním jména a příjmení, a ani iniciály jména a příjmení, a ani sídla právního zástupce žalobce na webových stránkách NSS. I právní zástupce žalobce má právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Žalobce a jeho právní zástupce nemají zájem na tom, aby z veřejně dostupného webu v rámci přehledu judikatury soudů pro věci správního soudnictví bylo možné zjistit, ve kterých věcech právní zástupce žalobce vystupoval jako advokát. Platný právní řád neumožňuje na webu NSS publikovat jména, příjmení, a ani iniciály účastníků soudního řízení správního a obdobně ani neumožňuje zveřejňovat jména a příjmení a sídla právních zástupců účastníků soudního řízení.
54. Žalobce a jeho právní zástupce zastávají názor, že ust. § 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 9/2011, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu nemají oporu v zákonech a ústavních zákonech, tedy, že pokud si to právní zástupce a advokát nepřejí, neměli by být jejich jména a příjmení, včetně sídla vyvěšována na webu NSS v souvislosti s konkrétními kauzami.
55. Žalobce tedy navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2017, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 5. 2017, bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

56. Žalobce dále žádal, aby soud zavázal žalovaného nahradit mu vzniklé náklady řízení.
57. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou.
58. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl následující.
59. Žalovaný má za to, že vyslovení viny ve výroku prvostupňového rozhodnutí neabsentuje, výrok je v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Žalobce je označen jako povinný, ve výroku je zcela jasně popsáno jednání, kterým došlo k porušení pravidel silničního provozu, čímž byl spáchán správní delikt dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a dále je výslovně uvedeno, že správní orgán povinnému ukládá za toto jednání pokutu a povinnost nahradit náklady řízení. Zároveň jsou ve výroku napadeného rozhodnutí řádně uvedena všechna zákonná ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Námitka, že není zřejmé, že byl ze spáchání správního deliktu uznán vinným právě žalobce, je zcela nedůvodná. Žalobcem namítané náležitosti dle ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, nejsou na tento případ aplikovatelné, jelikož v tomto řízení není rozhodováno o přestupku, ale o správním deliktu (viz Usnesení NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4As 165/2016-46).
60. Žalovaný má za to, že bylo jednoznačně prokázáno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Ze spisové dokumentace zcela jasně vyplývá, že zmíněný rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy, viz záznam o přestupku a ověřovací list měřicího zařízení, které jsou součástí spisové dokumentace od 7. 11. 2016, a se kterými se mohl žalobce bezesporu seznámit například při provedení dokazování mimo ústní jednání, čehož ovšem nevyužil. Žalovaný dodává, že u každého přístroje je nutno při nastavení dbát na dodržení podmínek uvedených v návodu k obsluze. Každý silniční radar musí někdo nastavit. Podstatné je pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k řízení a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2016, č. j. 31A 3/2015-37). Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodující podmínkou pro statut automatizovaného technického prostředku je skutečnost, že po uvedení technického zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto zařízení jízdu všech vozidel.
61. V další námitce, jež považuje za účelovou a nedůvodnou, žalovaný uvedl, že odvolací správní orgán přezkoumává, zda napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, jež mu předcházelo, je v souladu s právními předpisy. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 11. 5. 2017, tedy před nabytím účinnosti novely silničního zákona č. 183/2017 Sb. Žalovaný ve svém rozhodnutí pouze zohlednil změnu terminologie.

62. Také další námitku žalovaný považuje za nedůvodnou a účelovou. I v případě, že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., k čemuž žalovaný nevidí žádný důvod, tak by se stále jednalo o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
63. Další námitka je opět účelová, a stejně jako je uvedeno výše, odvolací správní orgán přezkoumává, zda napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, jež mu předcházelo, je v souladu s právními předpisy. Správní orgán I. stupně, jak uvedeno výše, rozhodnutí vydal 11. 5. 2017, tedy před nabytím účinnosti novely silničního zákona č. 183/2017 Sb. Žalovaný ve svém rozhodnutí pouze zohlednil změnu terminologie. Ve výroku rozhodnutí jsou uvedena všechna relevantní ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno o sankci. Další námitky ohledně toho, že žalobce tak není schopen přezkoumat, zda bylo možné ke dni právní moci rozhodnutí uložit takový druh trestu, zda je výše 1.500 Kč na spodní či horní hranici zákonného rozpětí, jsou zcela nedůvodné. Novela zákona měla za následek pouze to, že se výše pokuty nestanovuje dle § 125c odst. 4, ale dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, přičemž zůstává v naprosto stejném rozpětí. Ostatně v odůvodnění napadených rozhodnutí je vždy toto zákonné rozpětí uvedeno, stejně jako to, zda je uložena pokuta na spodní či horní hranici tohoto rozpětí, a z jakého důvodu tuto výši správní orgán zvolil.
64. I další námitku považuje žalovaný za ryze účelovou. Odvolací správní orgán neukládá sankci, pouze přezkoumává, zda správní orgán I. stupně uložil sankci v souladu s právními předpisy. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 11. 5. 2017, tedy před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nemohlo být tedy zohledněno ust. § 44 tohoto zákona. Ve výroku rozhodnutí jsou uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty.
65. V § 112 odst. 1 věta 1. zákona č. 250/2016 Sb. je uvedeno, že odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. V duchu zásady zákazu retroaktivity podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, se odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty posoudí podle dosavadních zákonů, pokud nebude nový zákon pro pachatele příznivější. Tento zákon však obsahuje zvláštní přechodné ustanovení vůči výše uvedenému, které upravuje vztah „nové“ promlčecí doby a „staré“ prekluzivní lhůty. Vzhledem k tomu, že ustanovení o lhůtách pro zánik odpovědnosti za správní delikt upravené ve zvláštních zákonech, by nabytím účinností nového zákona působila vůči obecné právní úpravě jako lex specialis, což není žádoucí, upravuje přechodné ustanovení, speciálně běh promlčecích lhůt (vládní návrh zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, včetně důvodové zprávy, s. 225).

66. Ze spisové dokumentace zcela jasně vyplývá, že zmíněný rychloměr lze využívat v souladu se zněním zákona č. 361/2000 Sb., a to zejména s ustanovením části druhé, čl. II., § 79a zákona o silničním provozu (opět viz Schválení úseku pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice). Dle ust. § 79a zákona o silničním provozu není označení začátku a konce měření, či jiné označení, podmínkou k provedení měření. Stejně tak je zcela nedůvodná námitka ohledně nezákonnosti získaného důkazního materiálu nebo porušení práv na ochranu osobnosti.
67. Povinnost stanovená v ust. § 10 odst. 3 silničního zákona není v rozporu s Ústavou. K tomuto blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6As 128/2015-32, z kterého lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.
68. Ohledně námitky – směr jízdy vozidla a úprava nejvyšší povolené rychlosti, žalovaný uvedl, že tuto odvolací námitku považuje za řádně vypořádanou a trval na odůvodnění rozhodnutí, na které pro stručnost odkazuje.
69. Určená částka ve výzvě provozovateli vozidla se stanoví ve stejné výši jako pokuta v blokovém řízení, přičemž se přihlédne k závažnosti porušení pravidel a povinností. Dle Metodického pokynu se částka stanoví ve výši $\frac{1}{4}$ až $\frac{1}{2}$ zákonem stanoveného rozpětí. Toto rozpětí bylo dodrženo. Dále žalovaný uvedl, že v obdobných případech je správním orgánem stanovena stejná částka. Navrhované dokazování by bylo zcela bezpředmětné.
70. K další námitce uvedl, že ve výroku rozhodnutí je zcela jasně uvedeno, v jakém místě byla rychlost změřena, a naopak z ničeho nevyplývá, že by bylo provedeno úsekové měření.
71. Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechává žalovaný na krajském soudu.
72. Dle žalovaného podaná žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, a proto navrhovatel, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
73. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Co se týče správního deliktu ve výroku prvostupňového rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odbor dopravy, oddělení správních deliktů, tomuto byl postoupen Městskou policií Židlochovice Záznám o přestupku ze dne 25. 7. 2015. Motocyklem registrační značky dne 25. 7. 2015 v 18:31 hod., na ulici Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích neznámý pachatel nedodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nedodržel rychlost stanovenou v silničním zákoně pro obec (50 km/hod.) a jel v uvedeném místě rychlostí 60 km/h. Správní orgán I. stupně zaslal provozovateli vozidla dle ust. § 125h odst. 1

zákonu o silničním provozu výzvu k uhrazení určené částky nebo ke sdělení údajů o totožnosti řidiče. Provozovatel ve výzvě určenou částku ve lhůtě neuhradil. Ve sdělení doručeném správnímu orgánu dne 20. 10. 2015 zmocněnec žalobce – sdělil, že řidičem byl v předmětný čas pan, zaměstnanec společnosti, který má přebírat poštu na adrese sídla uvedené společnosti, Současně s uvedeným sdělením uvedená společnost předložila písemnou plnou moc, na jejímž základě je oprávněna zastupovat provozovatele vozidla ve správním řízení výše uvedené věci. Správní orgán pátral prostřednictvím Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie po osobě označeného řidiče, když bylo dne 27. 11. 2015 správnímu orgánu sděleno, že osoba s tímto jménem neprochází evidencí, toť vše, co se podařilo k uvedené věci zjistit. Správní orgán doručoval, na adresu, písemnost se vrátila s tím, že adresát je na uvedeném místě neznámý. Uvedenému řidiči na shora uvedenou adresu správní orgán zasílal výzvu k podání vysvětlení, jak soud již uvedl, na sdělené adrese je jmenovaný nekontaktní. Ve správním spise se pak nachází Úřední záznam z 3. 4. 2017, v němž uvedeno, že správnímu orgánu je z úřední činnosti známo, že pan, který byl společností sdělen jako řidič s tím, že si přebírá poštu na adrese sídla společnosti, je hlášen jako řidič v dalších obdobných případech. Správní orgán I. stupně sdělil, že u uvedeného orgánu jde např. o č. j. OD/60714/2015, OD/209037/2016, OD 63684/2015, OD/67294/2015, OD/68443/2015, OD/71606/2015, OD/69099/2015, OD 62795/2015. Z úředního záznamu vyplývá, že správnímu orgánu je dále známo, že jmenovaný je nekontaktní, nepřebírá poštu, na uvedené adrese je neznámý a nemá schránku. Vzhledem k výše uvedenému má správní orgán za prokázané, že pan neřídil předmětné vozidlo, když byl jako řidič označen právě zmocněncem účastníka řízení, společností V úředním záznamu pak dále uvedeno, že dle názoru správního orgánu jde o účelovou obstrukci ze strany společnosti Správní orgán tímto učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Řízení o přestupku nezahájil a věc dne 15. 10. 2015 odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

74. Správní orgán poté vydal pod č. j. 61374/2015 dne 12. 2. 2016 Příkaz, ve kterém uvedl, jakého správního deliktu se žalobce, jako provozovatel vozidla dopustil.

75. Proti příkazu tento podal odpor.

76. Dne 4. 4. 2017 oznámil správní orgán žalobci, že po podaném odporu žalobce pokračuje v řízení o správním deliktu, jehož součástí bylo vyrozumění o provedení dokazování, výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí č. j. OD/61374/2015, která byla doručena zmocněnci účastníka řízení. Zmocněnec se k dokazování ani k seznámení s podklady rozhodnutí nedostavil, neomluvil se, ani se nijak písemně nevyjádřil. Správní orgán provedl dne 10. 5. 2017 dokazování listinami obsaženými ve správním spise a učinil o tomto záznam. Dne 11. 5. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce blanketní odvolání. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím potvrdil soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo a rozhodnutí I. stupně potvrdil.

77. Posouzení věci krajským soudem.

78. Žaloba není důvodná.

79. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“, osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
80. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
81. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
82. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
83. K první žalobní námitce – absence konstatování viny soud uvádí, že tato námitka je nedůvodná. Pokud jde o výrok správního rozhodnutí, je zcela v souladu s ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když dle tohoto zákonného ustanovení *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle něž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji označujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popř. též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*
84. Soud poukazuje na to, že správní orgán nerozhodoval o přestupku, ale o správním deliktu žalobce Z. D., přičemž ve výrokové části bylo jasně popsáno, jakého porušení zákonných povinností se žalobce dopustil (porušení ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu), dále tam bylo popsáno, čím je vinen řidič, který řídil uvedeného dne vozidlo, jehož je žalobce provozovatel, jakého porušení zákona se dopustil zjištěný řidič vozidla, jehož je žalobce provozovatel dne 25. 7. 2015 v 18:31 hod. v obci Židlochovice, Žerotínovo nábřeží, silnice II/425, včetně odkazu na porušení příslušného ustanovení silničního zákona s tím, že pokud jde o žalobce, došlo u něho ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, dále je uvedeno, jaká výše pokuty se mu, a dle jakého zákonného ustanovení, ukládá, včetně povinnosti nahradit náklady správního řízení, jeho výše a odkaz na zákonné ustanovení.

85. Krajský soud v Brně uvádí, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je přesně v souladu s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vysloveného v usnesení č. j. 4As 165/2016-46, kdy dle výroku tohoto usnesení:

- I. *Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.*
- II. *Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné intepretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*

86. Rozšířený senát NSS v odůvodnění rozhodnutí pod bodem [16] pak uvedl, že významem výroku v rozhodnutí o správních deliktech se rozšířený senát v minulosti již zabýval. V usnesení ve věci (cit. v bodě [11])..... uvedl, že smyslem právních požadavků na vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu je specifikovat delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Rozhodnutí trestního charakteru, kterým je i rozhodnutí o jiném správním deliktu, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku, uvedení místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté a rovněž pro zajištění řádného práva na obhajobu v případě podaného odvolání. Vydané rozhodnutí musí již ve výroku jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil, a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Rozšířený senát proto odmítl úvahu, že postačí, jsou-li podstatné náležitosti výroku rozhodnutí o správním deliktu uvedeny až v odůvodnění rozhodnutí. „Identifikace skutku neslouží pouze k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován“, uvedl rozšířený senát. „Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnutí, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“

87. V bodě 17 uvedeno, že v právě citovaném rozhodnutí se rozšířený senát zabýval především potřebou konkrétního popisu skutku v tzv. skutkové větě. Jen nepochybné, že obdobnou logiku je třeba vztáhnout též na požadavky na právní kvalifikaci protiprávního jednání, tzv. právní větu. Pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje. Někdy může nesouhlas pachatele spočívat nikoliv

v tom, že se nedopustil jednání popsaného ve skutkové větě výroku, ale v tom, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikoval.

88. Soud uzavírá k této žalobní námitce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je výrokem, který je zcela v souladu se shora vysloveným názorem Nejvyššího správního soudu, zcela jednoznačně z něho vyplývá porušení, jaké povinnosti nastaly na straně žalobce, popis porušení povinností neznámého řidiče, všechna potřebná ustanovení zákona o silničním provozu, jejichž porušení se dopustil jak provozovatel vozidla, tak neznámý řidič, včetně sankce za uložené protiprávní jednání a rovněž s odkazem na příslušná zákonná ustanovení.
89. Není tedy pravdivé tvrzení, že by z výroku rozhodnutí nevyplývalo, kdo se správního deliktu dopustil, a že by z něho nevyplývalo, jakého porušení právních povinností se provozovatel vozidla dopustil.
90. Tuto žalobní námitku musí tedy soud odmítnout, námitka je nedůvodná.
91. K druhé žalobní námitce, spočívající v tom, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, soud uvádí následující.
92. To, že tomu tak nebylo, vyplývá jednak z ověřovacího listu č. 206/14 založeného ve správním spise a také ze Záznamu o přestupku. Z obou těchto podkladů plyne, že bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy a žalobce ani nenabízí žádný důkaz o tom, že by tomu snad tak nebylo.
93. Tuto žalobní námitku soud tedy pokládá také za nedůvodnou.
94. Žalobce dále namítal, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného již neexistovala. Žalobce byl potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné. Skutečnost, zda se mohl žalobce, jakožto provozovatel vozidla dopustit přestupku ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, by měl žalovaný posuzovat znovu po vrácení věci.
95. Krajský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis – zákon o odpovědnosti za přestupky – neobsahuje skutkové podstaty přestupku. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově nahrazuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu, také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovená zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.
96. Dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na

pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 1 předmětného ustanovení změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustil přestupku tím, že v rozporu s ust. § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

97. Zároveň dle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se za správní delikt podle odst. 1 uloží pokuta. Při určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč.
98. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 3, předmětného ustanovení, změněn tak, že za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč.
99. Krajský soud při posouzení předmětné námitky vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6A 126/2002-27 a uvedl, že: „... *nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (např. nižší výměru pokuty)*“.
100. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutková podstata porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu, neboť i „*Rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverenního zákonodárce*“ (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6A 126/2002-27).
101. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
102. K dané problematice se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5As 104/2013-46. „*Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že hmotně právní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se*

tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenabízel svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou modorce), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem za závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný) skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek“. Podobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6A 126/2002-27. Nejvyšší správní soud dovodil, že povinnost použít pozdější, pro pachatele příznivější právní úpravu, mají v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny jak správní orgány, tak soudy: „Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudně postižitelnými) delikty, a delikty, které stíhají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu [...]. Pro české právo to pak znamená, že i ústavní záruka čl. 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním“.

103. Ze shora citovaného srovnání skutkových podstat správního deliktu a správního přestupku provozovatele motorového vozidla a výše uvedené sankce jasně vyplývá, že právní úprava je v obou případech shodná. Nová právní úprava proto není pro žalobce příznivější a není důvodné aplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové trestní úpravy. Námitka žalobce, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného neexistovala, není důvodná.
104. Žalobce v další části žaloby zpochybňuje otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné v příslušných ustanoveních těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakantní lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona č. 250/2016 Sb. a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh zákona č. 183/2017 Sb. Ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákona o Sbírce zákonů), sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti 15 dnem po vyhlášení. Druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které

zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. skutečně dány. K otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, byla koncipována jako objektivní, a rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1. 7. 2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava tak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1As 305/2017-32). Z tohoto pohledu jsou proto žalobcem zmiňované okolnosti týkající se předání vozidla řidiče, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.

105. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon č. 250/2016 Sb., zákon č. 251/2016 Sb. i zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyl.
106. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby k porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel.
107. Další žalobní námitka týkající se neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno ohledně uložené sankce, důvodná není.
108. Správní orgán rozhodoval o spáchaném správním deliktu dne 11. 5. 2017, v době účinnosti zákona č. 361/2000 Sb., tedy zákona účinného do 30. 6. 2017, kdy dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) se za přestupek uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. f) bodu 1 a 4 a písm. k) a dle ust. § 125f odst. 3 uvedeného zákona za správní delikt podle odst. 1 (ten zní – *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*) se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevyší 10.000 Kč.
109. Z výroku prvostupňového rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, dle jakých zákonných ustanovení byla pokuta uložena, v jaké výši a doba její splatnosti. Z odůvodnění rozhodnutí výroku zcela jednoznačně vyplývá, že pokuta byla

uložena na spodní hranici možného zákonného rozpětí. Správní orgán zdůvodnil, proč zvolil spodní hranici rozpětí.

110. Tato žalobní námitka tedy důvodná také není, neboť z výroku rozhodnutí zcela jasně vyplývá, dle jakých zákonných ustanovení bylo rozhodováno, v odůvodnění pak bylo uvedeno, a podrobně zdůvodněno, proč byla stanovena spodní hranice rozpětí.
111. Pokud jde o další námitku, a to že při ukládání sankce nebylo přihlédnuto k možnosti mimořádného snížení, soud uvádí, že posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a dospěl k závěru, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Zásadní otázkou, na kterou soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se žalovaný musel vypořádat s tím, zda přistoupí, či nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce.
112. S ohledem na skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ust. § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobou mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zákona č. 40/2009 Sb. trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.
113. Samotné ust. § 58 trestního zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek, 1. má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné, 2. a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.
114. Oproti tomu dle ust. § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
115. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
116. Z ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky je zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona,

ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se o novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Správní orgán tak nemá ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat.

117. Krajský soud má proto za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.
118. K další námitce žalobce, dle něhož je vydané rozhodnutí nezákonné, neboť odpovědnost za spáchaný správní delikt zanikla, soud uvádí.
119. Stěžejní otázkou je, zda na (nyní) přestupek provozovatele vozidla aplikovat § 29 a násl. o odpovědnosti za přestupky a dostát zásady použití nové, pro pachatele příznivější právní úpravy.
120. Napadené rozhodnutí bylo vydáno 22. 8. 2017 a žalobci doručeno 23. 8. 2017; pravomocným se tedy stalo po účinnosti nového přestupkového zákona. Jak již krajský soud shora uvedl, ke dni 1. 7. 2017 nabyly účinnosti zákony č. 250/2016 Sb. a č. 183/2017 Sb. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na § 125e a § 125f zákona o silničním provozu, kdy v případě ust. § 125e vypustil, mimo jiné, ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnické nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a možné sankce.
121. Dle § 29 písm. a) ve spojení s § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí jeden rok. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchaní přestupku a přerušuje se, mimo jiné, oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným (po přerušení promlčecí doby počíná promlčecí doba nová). Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.
122. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že je v důsledku změny právní úpravy a duchu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod nutno aplikovat za užití zásady *analogia legis* příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, která stanoví zánik odpovědnosti za přestupek po uplynutí promlčecí doby, která činí jeden rok.
123. Žalobce spáchal přestupek v době účinnosti úpravy, která stanovovala zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava účinná v době rozhodování žalovaného a

krajského soudu stanoví obecnou promlčecí lhůtu pro projednání přestupku (což zahrnuje i zahájení řízení) jednoletou. V případě aplikace obecné úpravy promlčecí doby u přestupku, i přes skutečnost, že se doba přerušila oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, a do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, by v posuzované věci musel krajský soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí, neboť by došlo k zániku odpovědnosti, neboť promlčecí doba jeden rok uplynula před vydáním správního rozhodnutí. Nicméně právní úprava zániku odpovědnosti za přestupky účinná od 1. 7. 2017 se na posuzovanou věc neaplikuje, ani tato námitka proto není důvodná.

124. V této věci totiž nemá být užita analogie ve vztahu k § 29 a násl. zákona o přestupcích, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona. Jinak řečeno, je nutno posuzovat novější správní úpravu zániku trestnosti správního deliktu a následně přestupku provozovatele vozidla v rámci zákona o silničním provozu. I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2017 k tomu uvedl, že *„není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu [...] [p]oužití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná. Byť se v nyní posuzované věci krajský soud, na rozdíl od Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí, nezabývá otázkou přestupku fyzické osoby, lze citovaný závěr Nejvyššího správního soudu stáhnout také na případ, kdy nová právní úprava neobsahuje explicitně vymezenou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, jak je tomu v nyní projednávané věci.*

125. Navíc zákon č. 250/2016 Sb. v přechodných ustanoveních v § 112 odst. 2, mimo jiné, uvádí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužije. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

126. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. K zániku odpovědnosti žalobce proto nedošlo, neboť řízení bylo zahájeno ve lhůtě dvou let, kdy se správní orgán o spáchání tehdy správního deliktu dozvěděl (27. 7. 2015).

127. K námitce protiústavnosti soud uvádí:

128. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval k této námitce na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6As 73/2016-40 a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbývá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.
129. Není pak důvodná ani další žalobní námitka (směr jízdy vozidla a úprava nejvyšší povolené rychlosti). Pokud jde o směr jízdy, soud neví, v čem by mělo být podstatné, ve kterém směru žalobce jel, když probíhalo měření rychlosti, přičemž ze záznamu o přestupku zcela jednoznačně vyplývá, že měřeno bylo směr odjezd (nikoliv příjezd) na Žerotínově nábřeží, Židlochovice, sil. III/425, přičemž soud nezpochybňuje ani to, že v uvedeném místě byla stanovena rychlost jízdy v obci 50 km/h, neboť toto rovněž vyplývá ze záznamu o přestupku a žalobce sám naprosto ničím tuto skutečnost nezpochybnil. Uvedená námitka dle názoru soudu je také námitkou účelovou, tedy nejedná se o námitku důvodnou.
130. Stejně tak další námitka týkající se určení částky k zaplacení ve výzvě provozovateli vozidla důvodná není, neboť žalovaný věc posoudil a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval přesně v souladu s ust. § 125h silničního zákona, přičemž je zřejmé, že výše určené částky k úhradě nepřevýšila částku, kterou lze stanovit a při stanovením této částky se přihlédně k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, což bylo ze strany žalovaného i správního orgánu I. stupně dodrženo, takže se nejedná dle názoru soudu rovněž o námitku důvodnou.
131. Důvodná pak není ani další námitka, neboť z rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela jednoznačně vyplývá, v kterém úseku došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, toto je popsáno ve výroku rozhodnutí, je zcela evidentní, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v obci Židlochovice, Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6, tedy evidentně v obci, kde byla předepsaná zákonná rychlost 50 km/h, nebylo prokázáno, že by v uvedeném úseku byla stanovena rychlost vyšší než 50 km/h, a toto nedokladoval ničím ani samotný žalobce.
132. Pokud pak jde o poslední žalobní námitku, soud uvádí následující.

133. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Dle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
134. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška. Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojit se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
135. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
136. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi,

který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. října 2018

JUDr. Jana Kubenová v. r.
samosoudkyně